

Both Balázs

A soproni Szent Orsolya templom 150. évfordulójára

A súlyos fakapun kiszökik és gurul a köveken az ének,
mintha odabent az üdvözültek zsoltárt énekelnének.
De nem csak a karcsú tornyot, az ívek faragott csipkéit látni,
ugrásra készen állnak az alvilág haragos kőkutyái.
Mert szavunk hányszor volt imádság, de tetteink csupa: „feszítsd meg!”
Másfélszáz éves templom, hűséges óre a hitnek –
Menedék, mikor nem volt kenyér, a drótokban villanyáram,
repülők motorzajában, szilánkvető légnyomásban,
negyvenöt márciusának vérszagú éjszakáján
mikor elnémult a város, mint nyírója előtt a bárány.

A súlyos fakapun kiszökik és gurul a köveken az ének.
Öt évtizednyi tagadás. A hívók homlokán bélyeg.
De az álmessiasok, megváltó eszmék súlya, mint az álom,
letűnt szellemhajók a ködös láthatáron.
Ki itt belépsz, ne hagyj fel minden reménnyel.
Ne tűzterekkel jegyezd el magad, hanem az Ő szent öt sebével.
Érdemünk maroknyi porán irgalma megcsillanhat,
mint a százötven éves falban ragyogó üvegablak,
amin a kinti-benti fényesség a hajót egy térbe oltja,
és színesen lángol rajta a Titkos Értelmű Rózsa.

BOTH BALÁZS (1976) szociálpedagógus, költő. Sopronban él. Utóbbi kötete: *Ha nem marad kimon-*
datlan (2013).

2013. március 16.

Mert eljött az a délután,
és vele a légszomj görcsei,
a kezét fogni vagy menni –
El kellett dönten.

Mit ígér háromszázhatvan perc,
négy szemközt, szavak nélkül?
Szózott utat mos a fény,
a látás beleszédül.

Figyelni minden rebbenést
csukott szempilláján.
Jégzajlás, a múlt torlódik.
Nem felejthető látvány.

Mikor az idő megtorpan,
súly lesz a test, mint az ólom.
Léptem kopog távolodóban
az üres folyosókon.

Kérés

Vanda réti virágszál,
Ábel friss lombú erdő –
Adj, Uram, annyi évet,
amíg mindkettő felnőtt.

Onkológia I.

„Mindenből egyet őriztem meg.”
Már értem G. Á. versét.
Mikor egy gesztuson kiütözik
húsz hónap rákbetegség,

a sugár nem mondja: édesapa,
a sejtmeleg részvétlen gyilkol.
Olvasom az ítélet három sorát
cégjelzéses papírról.

Föle hajolunk, találgatva,
az utolsó latin szó mit jelent –
A lépcsőn fehér lobogás,
és beáll a csend.

Onkológia II.

Hányan vannak életben még,
akiket láttam elgyötörten,
kendőben, sapkában, kopaszon –
És hányan a letűnt időben?

Apám is ott ült köztük,
már nem evett hetek óta.
A remény koordinátarendszerének
itt volt az origója.